

Zkáza Hitlerova Bismarcku. Pomsta britů za HMS Hood

- A | 6. května 2024

NĚMECKO: Zničení bitevní lodi Bismarck, která byla chloubou německého Kriegsmarine mohla podle některých očitých svědků dopadnout pro jeho posádku úplně jinak. Na vině byla pravděpodobně pýcha britských, ale také nacistických velitelů.

Bylo pondělí 26. května 1941, když britští námořníci rozrušení ztrátou lodi HMS Hood v bitvě v Dánském průlivu konečně našli skrývající se ochromenou pýchu německého námořnictva, bitevní loď Bismarck. **Smyčka nad nacistickou lodí, která se pokoušela dostat do Atlantiku, se začala utahovat** a štvance trvající přes týden se chýlila ke konci. Bismarck byl objeven letouny letadlové loď HMS Ark Royal a Royal Navy se proto následně snažilo vyřešit, jak nepřátelské plavidlo zpomalit natolik, aby se k němu včas nedostaly německé letouny z Francie.

Bylo tak rozhodnuto o vyslání bombardérů z lodi HMS Ark Royal, aby vykonaly útoky na Bismarcka za pomoci torpéd. Teprve druhá operace provedená okolo 9 hodiny večer se podařila a na německé lodi došlo k **průniku vody do kormidelních komor v důsledku čehož se kormidla zasekla**. Námořníci se na lodi snažili problém vyřešit uvolněním nebo dokonce odstřelením kormidel, ale žádné z řešení nepomohlo. Bismarck přestal být ovladatelný, na moři udělal dvě kola a změnil svůj kurz. Torpédoborci vedení Royal Navy v průběhu celé noci na německé bitevní plavidlo podnikaly výpady, avšak obrovský kolos nezpomaloval.

[#wagnertonight#maddow](#)

Science break.

Bismarck was one of Germany's World War II super battleships. The other being the Turpitz. What made them super battleships was their armor belt and 15 in main guns. The ship's main armour belt was 12.6 in thick. Bismarck firing on HMS Hood.

pic.twitter.com/PtXxRF5kFR

— Firecaptain and Jack (@Firecaptain16) [November 22, 2023](#)

Podle záznamů zahájily v úterý 27. května v 8:47 ráno britské bitevní lodě HMS Rodney a HMS King George V palbu na cíl. První úspěšný zásah se povedl lodi Rodney, jejíž granát ráže 406 milimetrů udeřil do Bismarcku deset minut po zahájení ostré palby. Se zaseklým kormidlem a rychlostí sníženou kvůli předchozím útokům torpéd, byl **Bismarck i s posádkou více než 2 000 lidí jako sedící kachna na střelnici**. Během dvou hodin se tak z chlouby Hitlerova Kriegsmarine stal hořící vrak pokroucené oceli, plný umírajících námořníků.

Autor: Lagemann - Bundesarchiv, Bild 146-1984-055-14 / Wikimedia commons / CC-BY | Popis: Loď Bismarck po bitvě v Dánském zálivu

Torzo potápějící se lodi se zmítalo v agónii, která však ještě nebyla u konce. Následoval útok torpédoborců, který však přišel z milosti. Po něm už bitevní loď Bismarck navždy zmizela pod hladinou studeného Atlantiku a z celé posádky se podařilo zachránit pouze 115 mužů. Loď britského královského námořnictva tímto úspěchem pomstily svých 1 418 mrtvých námořníků z HMS Hood a **vyplnilo se rčení oko za oko, zub za zub**. Jak se však s odstupem času ukázalo, ztráty na životech nemusely být tak obrovské a touha po pomstě nakonec vlastně v případě Bismarcku zastínila námořní gentlemanství.

Bismarck jako symbol britské pomsty za HMS Hook

Syn jednoho z námořníků britské lodi HMS Rodney po desítkách let od této události vypověděl, že bitva mohla skončit jinak, protože posádka hořícího Bismarcku se snažila vzdát. Jeho otec, Tommy Byers, který na lodi sloužil jako dělostřelecký důstojník, až do své smrti zachovával tajemství, že loď, kterou Royal Navy potopilo stovky kilometrů od francouzského pobřeží, **vztyčila těsně před svým koncem černou vlajku. Ta je námořním symbolem k vyjednávání**. Byers ve vyprávění rovněž vzpomněl, že když Bismarck přestal opětovat palbu, posádka začala skákat do ledového moře, protože nebyla schopna vystát žár z požárů zuřících na palubě.

Autor: Official photographer, Tomlin H W (Lt) / Wikimedia commons / Public domain | Popis: HMS Rodney

V inkriminovaný moment Byers svým dalekohledem zachytil německého námořníka signalizujícího kapitulaci na přední dělové věži Bruno. Když však situaci nahlásil nadřízenému důstojníkovi, nadporučíku Crawfordovi, ten nereagoval. Jen stroze odvětil „Nechci teď nic vědět o žádném signálu,“ čímž **odeslal všech více než 2 000 námořníků do mokrého hrobu**. Své rozhodnutí nezměnil, ani když se objevila černá vlajka a začala blikat morseovka. „Už mi nic takového nehlaste,“ zpečetil definitivně ortel Němců údajně Crawford.

Podle Kevina Byerse ale jeho otec moc dobře věděl, co tenkrát viděl a do smrti se cítil vinný tím, že neudělal víc. Jeho námořnická hodnost byla nicméně natolik nízká, že jej nikdo neposlouchal. Kromě Byerse také další námořník, Donald Campbell, který byl důstojníkem protiletectvé obrany na lodi HMS Rodney, rovněž **zaznamenal záblesky morseovky používané k signalizaci, které identifikoval jako kapitulaci** Bismarcku. Stejný přenos měl navíc také zachytit námořník na těžkém křižníku HMS Dorsetshire, který zachránil část podádky německého plavidla.

Autor: Royal Navy official photographer / Wikimedia commons / Public domain | Popis: Zachraňování přeživších lodí HMS Dorsetshire

Ke stejnému názoru došel i námořník, který pomocí praporek semaforu zprostředkoval stejnou zprávu, tedy že se chce posádka lodi vzdát. Na kapitulaci německé bitevní lodi však důstojníci Royal Navy nijak nereagovali. **Jejich odhodláni řídit se příkazem Winstona Churchilla „potopit Bismarck“** jakožto pýchu Němců, a tím pomstít za bitevní křižník HMS Hood, bylo prostě silnější. Touha po pomstě, politika a symbolika zastínila lidské životy. Britové navíc potopením chlouby Kriegsmarine udělali vlastní chybu, protože si zavřeli dveře k vojenské špionáži, která jim mohla objasnit i konstrukci sesterské lodi Bismarcku, Tirpitz.

Proti těmto očitým svědectvím však na druhou stranu mluví doklady, které k celé věci poskytl historik Terry Charman z britského Imperial War Museum. Podle Charmana byl německý admirál a náčelník flotily Günther Lütjens, který na vykonání operace Rheinübung **převzal od kapitána velení lodě Bismarck, však rozhodnutý bojovat až do konce**. Lütjens totiž poslal Adolfu Hitlerovi několik telegramů, ve kterých potvrdil toto své odhodláni. Podle Charmana tak sice bylo možné, že někteří členové posádky se chtěli vzdát, ale i přesto byli kvůli neúprosnému vedení v beznadějně situaci.

Zpracoval: Filip Klasna

[ZDROJ](#)